

Arrest

nr. 278 785 van 17 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 april 2022 tot intrekking van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2015 treedt de verzoekende partij te Senegal in het huwelijk met een Belg.

1.2. Op 29 mei 2018 komt verzoekende partij in België aan, in bezit van een visum gezinshereniging.

1.3. Op 26 juni 2018 wordt de ambtenaar van de burgerlijke stand gevraagd het buitenlandse huwelijk te erkennen.

1.4. Op 9 juli 2018 wordt verzoekende partij in bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Op 15 oktober 2018 geeft het parket van Brugge een negatief advies wat betreft de erkenning van het buitenlands huwelijk. Dit advies luidt: *“Blijkens het navolgend proces-verbaal 17789/18 van de PZ Brugge wenst de heer P. (...) af te zien van de overschrijving van zijn huwelijk. Betrokkene verklaart dat mevrouw D. (...) de relatie wenst stop te zetten en dat zij louter verblijfsrechtelijke motieven nastreefde bij het aangaan van het huwelijk;”*

1.6. Op 22 november 2018 stuurt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief naar de verzoekende partij in het kader van het onderzoek naar haar verblijfsrecht waarbij gewezen wordt op artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en wordt haar erop gewezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken zal nagaan of zij nog voldoet aan de naleving van de voorwaarden voor de verdere uitoefening van het verblijfsrecht. Dit schrijven wordt verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 januari 2019.

1.7. Op 26 november 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van het buitenlands huwelijk waarbij hij verwijst naar het onder punt 1.5. vermelde advies en stelt: *“Overwegende dat het aangeraden is dit advies te volgen gelet op het grondige onderzoek en de ernstige argumenten waarop dit ongunstig advies steunt; dat er geen elementen of indicaties zijn om het niet te volgen;”*

1.8. Op 28 november 2018 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het onder punt 1.7. getroffen besluit.

1.9. Op 19 februari 2019 maakt de verzoekende partij diverse documenten over naar aanleiding van het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals vermeld onder punt 1.6. Op 12 april 2019 maakt zij nog bijkomende documenten over.

1.10. Per mail van 17 mei 2019 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gebracht van het feit dat de Belgische echtgenoot de echtscheidingsprocedure is opgestart in Senegal.

1.11. Per mail van 14 juni 2019 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van de adreswijziging van verzoekende partij.

1.12. Op 23 juni 2020 maakt de verzoekende partij nog documenten over naar aanleiding van het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals vermeld onder punt 1.6..

1.13. Op 30 november 2020 informeert een hulpverlener van het CAW Noord-West Vlaanderen of mag aangenomen worden dat verzoekende partij haar verblijf mag behouden. Dezelfde dag wordt geantwoord dat er nog geen beslissing werd genomen betreffende het al dan niet beëindigen van het verblijfsrecht van verzoekende partij.

1.14. Op 2 juli 2021 wordt beslist tot intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Bij arrest nr. 264 010 van 22 november 2021 wordt voormelde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd.

1.15. Op 8 december 2021 stuurt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief naar verzoekende partij met betrekking tot het socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. Deze brief wordt op 14 december 2021 ter kennis gebracht. Op 23 december 2021 maakt de verzoekende partij naar aanleiding van deze brief stukken over.

1.16. Op 23 december 2021 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken het parket bijkomende informatie aangaande het door het parket gevoerde onderzoek alsook *“eventueel de PV's van de politie op te sturen of desgevallend een nieuw onderzoek te voeren (...)”*. Op 1 april 2022 wordt door het parket als volgt gereageerd: *“Wat betreft het huwelijk tussen D., M. (...) en P.P. (...) werd een uitgebreid onderzoek gevoerd, beiden zijn hierbij verhoord en er werden getuigenverklaringen bijgebracht door de heer P. (...). De PV's zullen u eerstdaags worden bezorgd.”* Op 5 april 2022 bezorgt het parket volgende documenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken:

- Verzoek van het parket d.d. 22 augustus 2018 aan de lokale politiezone Brugge een grondig onderzoek te verrichten naar het al dan niet geveinsd karakter van het te Senegal afgesloten huwelijk tussen D.F. en P.P. waarbij tevens gesteld wordt dat betrokkenen gelijktijdig doch apart moeten verhoord worden.
- Navolgend proces-verbaal van 28 augustus 2018 aangaande de gevoerde verhoren en onderzoeken. Naar aanleiding van de onderlinge verhoren afgenomen op 27 september 2018 concludeert de politie: *“Er zijn voor het ogenblik geen elementen die zouden wijzen naar het afsluiten van een schijnhuwelijk”*.
- Verhoorblad d.d. 27 september 2018 met betrekking tot verzoekende partij.
- Verhoorblad d.d. 27 september 2018 met betrekking tot P.P.
- navolgend proces-verbaal van 12 oktober 2018 waaruit blijkt dat P.P. zich opnieuw heeft aangeboden bij de politie inzake moeilijkheden in het huwelijk en uit de wens af te zien van de overschrijving van het huwelijk.
- Verhoorblad d.d. 12 oktober 2018 met betrekking tot P.P.
- Navolgend proces-verbaal van 31 december 2018 inzake navolgend onderzoek door de politie. Daaruit blijkt dat verzoekende partij op 31 december 2018 is langsgedaan bij de politie omdat ze zich zorgen maakt over de thuissituatie. Verzoekende partij voegt aan haar verklaringen een zelfgeschreven brief, de huwelijksakte en een brief geschreven door haar echtgenoot P.P.
- Navolgend proces-verbaal van 22 januari 2019 waaruit blijkt dat verzoekende partij zich die dag bij de politie heeft aangeboden inzake moeilijkheden met haar echtgenoot P.P. Hij zou haar vrijheden beknotten. Zij voegt een door haar opgesteld schrijven en een doktersattest.
- Navolgend proces-verbaal van 23 maart 2019 waaruit blijkt dat verzoekende partij zich die dag bij de politie heeft aangeboden met een door haar opgesteld schrijven.
- Documenten inzake de opgestarte echtscheidingsprocedure te Senegal door de echtgenoot.
- Verklaring van N.B. d.d. 25 januari 20(onleesbaar).
- Verklaring van H.G. d.d. 22 januari 2019.
- Verklaring van D.A. d.d. 22 januari 2019.
- Beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 26 november 2018 tot weigering van de erkenning van het huwelijk.

1.17. Verzoekende partij blijkt ondertussen samen te wonen met een andere man en beviel op 6 januari 2022 van een zoon.

1.18. Op 28 april 2022 wordt beslist tot intrekking van het verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: D. (..)

Voorna(a)m(en): M. (..)

Nationaliteit: Senegal

Geboortedatum: (...)1981

Geboorteplaats: Dakar

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

Alsook van haar minderjarig kind D., J. L. J. (..) (xxx), geboren op (...)2022 te Brugge, van Senegalese nationaliteit

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980: “Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. ”

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht op 07.06.2018, datum waarop haar, op vertoon van haar paspoort met visum gezinshereniging, een bijlage 15 werd overhandigd. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met haar vermeende echtgenoot P. P. G. J. Y. (..) (RRN: xxx) van Belgische nationaliteit. Betrokkene werd op 09.07.2018 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Mbour (Senegal) op 13.11.2015. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de

daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijf geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Brugge op 15.10.2018 negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge op 26.11.2018 geweigerd heeft het huwelijkt te erkennen.

Het parket verwijst in zijn advies naar het navolgend P.V. 017789/18 van 12.10.2018. Daarin verklaart de heer P. (...) af te willen zien van de overschrijving van zijn huwelijk in de registers. Mijnheer P. (...) gaf aan in het verleden reeds meerdere malen problemen te hebben gehad in zijn relatie met betrokkene. Mijnheer P. (...) verklaarde eveneens dat hij zich had verstaan met betrokkene om hun relatie er beter te doen uitzien voor de verhoren in het kader van het onderzoek naar de motieven van het huwelijk, maar dat deze verklaringen echter leugens en onvolkomenheden bevatten. Mijnheer P. (...) heeft eveneens een klacht ingediend bij de Voorzitter van de Tribunal de Grandes Instances van Mbours waarin hij de echtscheiding aanvraagde.

Er dient verder op gewezen te worden dat het parket tot zijn conclusie komt na een uitgebreid onderzoek, waar beide betrokkenen werden ondervraagd en waarbij de heer P. (...) getuigenverklaringen aanbracht die zijn beweringen staafden.

Los van de analyse van het parket, moet de aandacht gevestigd worden op het volgende: Er geschiedde op 07.09.2018 een plaatsbezoek ter woning van de betrokkenen naar aanleiding van een eerdere klacht van de P. (...). In het verslag daarvan blijkt dat betrokkenen beiden de woning betrekken en dat ze verklaarden dat ze de relatie na een aantal goede gesprekken weer op de rails hadden gekregen. Op 27.09.2018 worden beide personen verhoord. Ook uit die verhoren blijkt dat de betrokkenen beweren dat de relatie inmiddels weer op het goede spoor is. Bovendien valt uit die verhoren op dat de antwoorden op de verschillende vragen bijna verbatim overeenstemmen. Kort na het verhoor bleek de relatie, waarvan betrokkenen beweerden dat ze weer op de rails zat, weer stuk te zijn gelopen. Mijnheer P. (...) meldde zich op 12.10.2018 bij de politie en stelde dat er zich moeilijkheden hadden voorgedaan. Mevrouw zou van hem wensen te scheiden omdat hij niet meer van haar zou houden en omdat hij haar geen kinderen kon geven. Dat laatste is zeer merkwaardig, gezien beide betrokkenen tijdens de voormelde verhoren aangaven geen kinderen te willen, omdat dat voor mijnheer niet meer kon. Mijnheer stelt daarover expliciet dat hun verklaringen over de kindervens gelogen waren. Van een koppel dat een duurzame levensgemeenschap beoogt, mag worden verwacht dat ze hetzelfde standpunt hebben met betrekking tot zoiets belangrijks als kinderen. Mijnheer P. (...) tilt bijzonder zwaar aan het feit dat mevrouw nu wél kinderen zou willen en dat ze het hem kwalijk neemt dat zulks door zijn schuld niet kan. Hij stelt ook dat hij zich met zijn vermeende echtgenote had verstaan om hun relatie er beter te doen uitzien. Hij stelt dat ze logen over het seksuele aspect van hun relatie en dat ze vaak apart slapen. Voor zover mevrouw zou aanvoeren dat de uiteindelijke weigering van de registratie van haar huwelijk er louter kwam op de verklaringen van de heer P. (...), moet worden opgemerkt dat zij sedert de weigering geen stappen heeft ondernomen om het huwelijk alsnog te laten registreren. Daarnaast heeft mevrouw op 08.12.2021 de kans gekregen om pertinente stukken over te maken die onder meer betrekking hadden op de aard en de hechtheid van de gezinsband, doch ook hier heeft zij geen enkel stuk overgemaakt dewelke de bovenstaande bevindingen zouden kunnen weerleggen. Betrokkene maakt ook geen enkel stuk over dewelke de verklaringen van de heer P. (...) met betrekking tot de opgesmukte verhoren zouden kunnen weerleggen. Zij stelt tegenover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarover niet gehoord te zijn geweest door de administratie in het kader van onze eerdere beslissing van 02.07.2021, doch nu ze de kans daartoe heeft gekregen, voert ze geen enkel element aan die de beweringen van de heer P. (...) zouden weerleggen. Integendeel, in een brief van het koppel D.– D. G. (...) staat dat er al vanaf enkele maanden na de aankomst in België relationele problemen zouden zijn geweest. Er was onenigheid over het volgen van taalcursussen, over een reis naar Thailand. Mijnheer P. (...) zou mevrouw blijkens de brief letterlijk hebben buiten gepest. Deze brief verleent bijkomende geloofwaardigheid aan de beweringen van de heer P. (...) waarin hij stelt dat verklaringen omtrent zijn relatie met betrokkene die tegenover de politie werden afgelegd door hem en betrokkene werden verbloemd. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de betrokkenen weldegelijk hebben gepoogd de Belgische overheden om de tuin te leiden met betrekking tot de aard van hun relatie in het kader van het onderzoek naar de motieven van het huwelijk.

Daarnaast moet ook gewezen worden op het zeer groot leeftijdsverschil. Betrokkene en haar vermeende echtgenoot schelen 25 jaar. Bovendien is er het zéér snelle relatieverloop. Ze stellen daarover zelf dat hun relatie in juni 2014 begint, betrokkenen beweren dan eind 2014 te zijn gaan samenwonen, buiten medeweten van de familie van mevrouw om, in augustus / september 2015 (2-3 maand voor het huwelijk) vroeg mijnheer mevrouw haar hand. Ze huwden op 13.11.2015. Mevrouw kwam in België aan op 29.05.2018. Zij vroeg haar F-kaart aan op 28.06.2018. Kort daarna meldde de heer P. (...) reeds dat er zich problemen hadden voorgedaan en dat hij vermoedde dat mevrouw naar Frankrijk zou vertrekken van zodra ze haar verblijfskaart zou hebben. In het voormelde verhoor van 27.09.2018 kwam hij op die

verklaringen terug, doch een tweetal weken daarachter (12.10.2018) vroeg de heer P. (..) om het huwelijk zeker niet te registreren. Betrokkene had nog maar net haar verblijfstitel aangevraagd en er staken ernstige relationele problemen de kop op.

Gelet op het voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Er blijkt dat minstens één der betrokken partijen bij het huwelijk niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek alsook uit de bovenstaande analyse dat het huwelijk wel onder valse voorwendsels werd aangegaan nu het huwelijk er enkel op gericht is betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten. Daarnaast blijkt ook dat betrokkene en de referentiepersoon zich hebben verstaan om hun relatie er rooskleuriger te doen uitzien dan ze in werkelijkheid was om zodoende het resultaat van een onderzoek naar de motieven van het huwelijk te kunnen beïnvloeden. Overwegende wat voorafgaat kan het verblijf van betrokkene overeenkomstig artikel 74/20, §2 van de wet worden ingetrokken.

Voor wat het kind D. J. (..) betreft wordt er op gewezen dat zijn verblijfsrecht afgeleid is van het verblijfsrecht van zijn moeder, zodat ook zijn verblijfsrecht is aangetast door de frauduleuze intenties van de moeder. Het kind heeft uiteraard geen frauduleuze handelingen gesteld, dat zou trouwens ook niet kunnen want hij is handelingsonbekwaam. Echter, de moeder heeft als ouder die de ouderlijke macht uitoefent, wel frauduleuze handelingen gesteld of toch ten minste onder valse voorwendsels het verblijfsrecht bekomen. Vandaar dat ook het kind onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en het dus op basis van dezelfde rechtsgrond kan ingetrokken worden.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat er thans nog geen afstamming langs vaderszijde vaststaat voor het kind zodat daaruit geen verblijfsrecht kan worden geput. Mevrouw stelt dat ze nu een relatie heeft met de heer B. (..) dewelke de vader zou zijn. Echter mijnheer B. (..) heeft tot op heden geen stappen ondernomen om zijn vaderschap over het kind te claimen.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Betrokkene werd op 08.12.2021 uitgenodigd stukken over te maken dewelke van belang konden zijn voor de beoordeling van haar dossier. Deze brief werd haar op 14.12.2021 betekend. Betrokkene maakte volgende stukken over:

- Deelcertificaten Nederlandse taal + bijhorende berichten van het SNT
- Attest van inburgering dd. 11.03.2020
- Ministerieel besluit betreffende de gelijkwaardigheid van buitenlandse studiebewijzen
- Tewerkstellingsattest FORUM-JOBS + arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid
- Call IT Proof of Education
- Voorstel van vereenvoudigde aangifte aanslagjaar 2020, 2021
- Brief vzw Oppas Brugge- Brief van het koppel D. – D. G. (..) dd. 05.08.2020
- Rijbewijs
- Zwangerschapsattest van het AZ Sint-Lucas
- Tewerkstellingsattest P2A SARL
- Geboorteakte van betrokkene
- Verklaring van betrokkene

Wat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene betreft kan opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in casu tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. Daarnaast moet worden vastgesteld dat betrokkene en haar vermeende partner sedert 13.06.2019 niet meer dezelfde woning betrekken. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Betrokkene zou thans een nieuwe relatie hebben met de heer B.S. O.-F. (..) (xxx). Zij woont sedert 14.12.2021 bij die man in. Ter staving van die relatie was slechts één brief voorgelegd van het koppel D. – D. G. (..) waarin de relatie

wordt vermeld. Doch die enige brief volstaat niet om het affectief en duurzaam karakter van die relatie aan te tonen. Betrokkene maakt geen andere stukken over dewelke het bestaan van deze relatie zouden kunnen staven. Er mag redelijkerwijze van betrokkene verwacht worden dat ze meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen met betrekking tot die relatie, zeker nu uit de voormelde brief blijkt dat betrokkene en mijnheer B. (..) mekaar al minstens sedert augustus 2020 kennen en mevrouw beweert dat haar zoontje ook de zoon van haar beweerde partner zou zijn. Het feit dat betrokkene sedert 14.12.2021 bij mijnheer B. (..) gedomicilieerd staat, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het louter feit dat twee personen onder hetzelfde dak wonen impliceert nog niet dat die personen met mekaar een affectieve relatie hebben. Daarnaast dient nogmaals opgemerkt te worden dat er nog geen afstamming vaststaat tussen betrokkenes zoontje en de heer B. (..) en dat deze laatste daar nog geen stappen toe heeft ondernomen. Betrokkenes huidige gezinssituatie verzet zich dus niet tegen deze beslissing. Betrokkene is thans 41 jaar oud en verblijft sedert 29.5.2018 (cf. binnekomsstempel) in het Rijk. Dat betekent dat ze bijna vier jaar in België verblijft wat, zeker gezien haar leeftijd, een relatief korte periode is. Betrokkene heeft dus 37 jaar in Senegal geleefd, het is dan ook redelijk te stellen dat zij, zelfs nu al bijna vier jaar in België verblijft, nog voldoende voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken van het land. Verder is ze er opgegroeid, heeft er studies genoten – ze behaalde er immers haar diploma (cfr. Gelijkwaardigheidsattest) – en is ze er blijkens het voorgelegde tewerkstellingsattest van P2A SARL tot kort voor haar vertrek naar België tewerkgesteld geweest. Verder blijkt uit betrokkenes verklaringen dat haar ouders in Senegal nog in leven zijn en dat ze er ook nog broers en zussen heeft. Betrokkene beschikt in Senegal dus ook nog over een familiaal netwerk. Met betrekking tot de voorgelegde stukken inzake tewerkstelling (voorstellen van aangifte waarop bezoldigingen staan vermeld, contract uitzendarbeid en tewerkstellingsattest FORUM JOBS), de gevolgde taallessen en andere cursussen, het attest vrijwilligerswerk van de vzw Oppas Brugge dient opgemerkt te worden dat het uiteraard zonder meer positief te noemen is dat betrokkene stappen heeft ondernomen om haar integratie in het Rijk te bevorderen. Dat betrokkene dergelijke moeite deed, betekent ook dat zij een zelfstandige vrouw is die vast, gelet op al het voorgaande, de draad terug kan oppikken in het land van herkomst of er een nieuwe start kan nemen. Ook J. (..) is nog zéér jong, waardoor redelijkerwijze mag gesteld worden dat ook hij zich snel zal kunnen aanpassen aan de nieuwe situatie. Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het niet inhumain geacht het verblijfsrecht van betrokkene en haar zoontje in te trekken. De F-kaart van betrokkene dient te worden gesupprimeerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan de Raad bij mail van 31 augustus 2022 blijkt dat het kind D.J.L.J. voor wie verzoekende partij in rechte optreedt de Belgische nationaliteit heeft verworven.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. De bestreden beslissing betreft de intrekking van het verblijf van verzoekende partij en haar minderjarig kind D.J.L.J. Evenwel, nu het kind ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven heeft het ingevolge daarvan sowieso verblijfsrecht in België zodat de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing voor het kind geen voordeel meer kan verschaffen en het kind aldus geen belang meer heeft bij onderhavig beroep.

Ter terechtzitting hierop gewezen gedraagt de verzoekende partij zich naar de wijsheid van de Raad. De verwerende partij neemt ter zake geen standpunt in.

2.4. Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang in zoverre het is ingesteld voor het kind D.J.L.J.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: intrekking verblijfsrecht verzoekster-

- Schending van artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 8 EVRM;
- Schending van het gezag van gewijsde van eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel alsook de redelijke termijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval. Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een standvastigheid bij het bestuur. Het vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtzekerheid en incorporeert het feit dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur, op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen (zie OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M., Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 315 e.v.) **De Dienst Vreemdelingenzaken leverde, zoals reeds vermeld, een F-kaart af aan verzoekster op 09.07.2018. Alle elementen en voorwaarden van het dossier van verzoekster werden op dit ogenblik dan ook onderzocht waarna men tot het besluit kwam dat verzoekster integraal voldeed aan de voorwaarden tot het bekomen van een visum gezinshereniging. Door de toekenning van dit verblijfsrecht aan verzoekster op basis van haar huwelijk heeft DVZ deze huwelijksakte (incidenteel) erkend (RvV juli 2018, nr. 206.607, p. 5; RvV nr. 209.281 van 13 september 2018, p. 14).*

Bijna 3 jaar na het afleveren van de F-kaart betekende de DVZ op 26.07.2021 de eerste intrekkingbeslissing van de verblijfskaart van verzoekster. Deze intrekkingbeslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 22 november 2021 (nr. 264.010), de Raad oordeelde: “2.11. De Raad erkent dat de verwerende partij zich vermag te enten op het onderzoek van het parket en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om tot haar oordeel inzake de toepassing van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet te komen.

Dit ontslaat haar evenwel niet van de verplichting te bewijzen dat verzoekende partij frauduleuze intenties had bij het bekomen van haar verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel enkel dat het parket – op grond van eenzijdige verklaringen van de echtgenoot (waarbij het voor de Raad op lezing ervan niet duidelijk is hoe uit deze verklaringen die op het eerste gezicht slechts wijzen op een verstoorde verstandhouding tussen de echtelieden) - tot de bevinding komt dat een negatief advies aan de orde is inzake de overschrijving van het buitenlands huwelijk omdat: “de heer P. (..) (wenst) af te zien van de overschrijving van zijn huwelijk. Betrokkene verklaart dat mevrouw D. (..) de relatie wenst stop te zetten en dat zij louter verblijfsrechtelijke motieven nastreefde bij het aangaan van het huwelijk.” Uit dit advies kan aldus niet opgemaakt worden dat het parket zelf een (onderbouwd) standpunt inneemt inzake de frauduleuze intenties van verzoekende partij bij het aangaan van het huwelijk maar zich ertoe beperkt te verwijzen naar de eenzijdige verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij om te adviseren het buitenlands huwelijk niet over te schrijven.

Ook de verwijzing naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand brengt geen soelaas nu daarin ook slechts op zeer rudimentaire wijze verwezen wordt naar het advies van het parket en zonder enige verdere verduidelijking gesteld wordt: “Overwegende dat het aangeraden is dit advies te volgen gelet op het grondige onderzoek en de ernstige argumenten waarop dit ongunstig advies steunt; dat er geen elementen of indicaties zijn om het niet te volgen;”

In casu kan de Raad de verzoekende partij geheel volgen dat het besluit van de verwerende partij dat zij op grond van frauduleuze intenties haar verblijfsrecht heeft bekomen volledig geënt is op eenzijdige verklaringen van haar echtgenoot. Uit niets blijkt immers dat – nadat haar echtgenoot op 12 oktober 2018 verhoord werd – verzoekende partij door de politiediensten/parket de kans werd gegeven haar standpunt kenbaar te maken. Evenmin – naar aanleiding van de intrekking van haar verblijfsrecht op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet – werd de verzoekende partij door de verwerende partij in de mogelijkheid geplaatst om argumenten te ontwikkelen tegen de eenzijdige verklaringen van haar echtgenoot.(...)

Nu uit de elementen waarnaar de verwerende partij verwijst om toepassing te maken van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet enkel blijkt dat rekening werd gehouden met de eenzijdige verklaringen van de echtgenoot die, zoals deze voorliggen, niet zonder meer toelaten te stellen dat verzoekende partij frauduleuze intenties had, maar eerder lijken te wijzen op een slechte verstandhouding tussen de echtelieden, kwam het des te meer aan de verwerende partij toe de verzoekende partij in de gelegenheid te stellen haar standpunt kenbaar te maken dienaangaande.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet ligt voor.” (stuk 4)

De beslissing tot intrekking van het verblijf van verzoekster op grond van artikel 74/20 Vw. van 28 april 2022 (de bestreden beslissing) werd opnieuw voornamelijk genomen op basis van eenzijdige en kwaadwillige/onoprechte verklaringen vanwege de heer P. (..) (stuk 1).

Dit terwijl verzoekster formeel is: het huwelijk tussen haar en de heer P. (..) werd nooit onder frauduleuze voorwendselen aangegaan. Dat hun relatie in tussentijd is stukgelopen is onder meer te wijten aan de emotionele chantage vanwege de heer P. (..), maar dit doet niets af aan het feit dat het huwelijk initieel met als oprecht doel om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd aangegaan.

Het is duidelijk dat deze discussie enkel een woord-tegen-woord-discussie vormt. Er wordt door de DVZ immers geen enkele vorm van objectief bewijsmateriaal aangebracht dat zou aantonen dat verzoekster frauduleuze intenties had toen ze haar huwelijk aanging.

Het is dan ook onrustwekkend dat de DVZ zulke grote waarde hecht aan de verklaringen van de heer P. (..) (zowel wat de inhoud van zijn verklaringen betreft als wat zijn verklaring betreft dat alle verklaringen voor de politiediensten en DVZ zowel van hem als van verzoekster, leugenachtig zouden zijn). Dit terwijl het duidelijk is dat de verklaringen op het eerste gezicht slechts wijzen op een verstoorde verhouding tussen de echtelieden. Het is onterecht en zeer subjectief om deze waarde toe te kennen aan de verklaringen van een echtgenoot (die bovendien machtsmisbruik vertoont door bij elke onenigheid de dreiging van het melden dat hun huwelijk frauduleus was aan de DVZ opwerpt en op die manier verzoekster uitermate hard onderdrukt waardoor samenleven onmogelijk werd).

Het feit dat de heer P. (..) “het opwerpen van fraude of ‘schijn’ ten aanzien van de DVZ en het Parket” gebruikte als stok achter de deur om verzoekster haar vrijheid in te perken blijkt andermaal uit de wispelturigheid van zijn verklaringen. Op 7.09.2018 is er een plaatsbezoek n.a.v. een klacht vanwege de heer P. (..), die wordt ingetrokken. Op 27.09.2018 verklaren ze beiden dat hun relatie op het goede spoor is. Op 12.10.2018 stelt de heer P. opnieuw dat er moeilijkheden zouden zijn en contacteert de politie... In de kantlijn kan bovendien worden vastgesteld dat het toch wel merkwaardig is dat de heer P. (..) bij elke echtelijke moeilijkheid de politie contacteert. Dit doet het vermoeden ontstaan dat dit als chantagemiddel gebruikt wordt.

Het is correct dat verzoekster op dit moment geen relatie meer onderhoudt met de heer P. (...) aangezien zij ondertussen een duurzame relatie heeft met de heer B. (...), waarmee zij ook een kind heeft. Dit is echter geen objectief bewijs dat haar intenties bij het huwelijk met de heer P. (...) initieel frauduleus waren. De vermeende fraude door verzoekster wordt door de DVZ louter op vermoedens en eenzijdige (zeer gekleurde) verklaringen gebaseerd. Er kan dus niet naar alle waarschijnlijkheid van uit worden gegaan dat verzoekster fraude zou gepleegd hebben om haar verblijfsrecht in BELGIË te verkrijgen. Uit de bewoordingen van de wet (artikel 74/20, § 2 Vw.) kan immers afgeleid worden dat de fraude waarover sprake een bewezen feit dient te zijn, hetgeen in casu hoegenaamd niet het geval is.

De DVZ baseert zich daarnaast integraal op dezelfde motieven als die waarop ze zich baseerde in de eerste intrekkingbeslissing. Artikel 74/20, § 2 Vw. bepaalt: "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Naast het feit dat de fraude een objectief bewezen gegeven dient te zijn, dient de DVZ wanneer zij haar beslissing neemt ook rekening te houden met de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene.

Sinds 2020 onderhoudt verzoekster een duurzame liefdesrelatie met de heer B. (...) (van Belgische nationaliteit). Zij hebben sindsdien een affectieve relatie. Verzoekster werd zwanger van hun eerste kindje samen en op 14 december 2021 gingen zij dan ook officieel samen wonen. Ondertussen is verzoekster op 6 januari 2022 bevallen van hun eerste kindje samen (stuk 6). Aangezien dit kind geboren werd in BELGIË en een vader heeft die Belg is, verkrijgt het kind ook automatisch de Belgische nationaliteit (zie infra). Hier werd door de DVZ allerminst rekening mee gehouden.

Hierdoor is verzoekster moeder van een Belgisch kind, waardoor het intrekken van haar verblijfsrecht in BELGIË geheel onrechtmatig is en geen rekening houdt met de hechtheid van de gezinsband van betrokkene hetgeen een schending is van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 74/20 Vw. alsook artikel 8 EVRM.

Daarnaast schendt de beslissing van de DVZ ook het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Na de brief van verweerder in januari 2019 heeft verzoekster (tot juli 2021 en daarna december 2021) niets meer vernomen van verweerder. Hierdoor werd de indruk gewekt dat verder verblijf in BELGIË werd toegestaan en zo is verzoekster zich ook blijven inzetten voor haar integratie in de Belgische samenleving.⁷

Uit het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur vloeit voort dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Verzoekster had bijgevolg de gerechtvaardigde verwachting dat haar wettig verblijf na het indienen van de nodige documenten in januari 2019 kon worden verdergezet en dat de beëindiging van haar huwelijk – hetwelk toen reeds gekend was door verweerder – geen invloed had op haar verblijfsrecht in BELGIË. Geënt op deze gerechtvaardigde verwachting bleef verzoekster dan ook haar leven verder leiden in Brugge, waarbij zij is blijven werken, evenwel intussen mits job-verandering waarbij zij niet langer huishoudhulp via familiehelp is, doch na erkenning van haar 'diplome de technicien supérieur – option commerce international' finaal aan de slag kon bij Call-IT Belgium NV te OOSTENDE, waar zij tot op heden werkt tot genoegen van haar werkgever. Verschillende stukken werden toegevoegd om hiervan bewijs te leveren (stuk 8a t.e.m. 8s).

Pas op moment dat verzoekster in juli 2021 haar huurcontract van haar eigen woning op het (...) in BRUGGE opzegt om officieel in te trekken bij haar partner (en vader van hun kindje) te 8310 BRUGGE, (...), wordt verzoekster als donderslag bij heldere hemel – ruim 2,5 jaar sinds het schrijven van de DVZ inzake socio-economisch onderzoek waaraan verzoekster correct voldeed – alsnog tot onmiddellijke intrekking van de F-kaart overgegaan middels de beslissing van de DVZ dd. 26 juli 2021 (stuk 3).

Verzoekster verwijst hiertoe naar het arrest van de RvV nr. 255.362 dd. 31 mei 2021 in een analoog dossier (nl. intrekking F-kaart op grond van art. 42quater Vw nadat er eerst 2,5 jaar eerder een socio-economisch onderzoek werd gestart op grond van art. 42quater Vw.) (stuk 9, paragraaf 2.3.11 en 2.3.13): "[Verzoeker werd] op 27 juni 2018 in het bezit werd gesteld van de F-kaart (...). Voor het overige was er, na de uitnodigingsbrieven, geen enkele communicatie van het bestuur naar verzoeker, tot de kennisgeving van de bestreden beslissing. Hoewel dit niet gaat om een F+-kaart, dient verzoeker te worden gevolgd in zijn standpunt dat – gelet op de latere afgifte van de F-kaart én het zeer lange tijdsverloop van 2,5 jaar tussen het horen en het nemen van de bestreden beslissing – hij er mocht vanuit gaan dat het in mei 2018 opgestarte onderzoek naar een mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht niet langer hangende was en dat bijgevolg hij er in geen geval nog toe was gehouden om elke wijziging in zijn

situatie in verband met de humanitaire elementen over te maken aan het bestuur. Integendeel moet worden aangenomen dat het in de voorliggende situatie aan het bestuur toekwam om, indien het na 2,5 jaar stilzitten alsnog de mogelijkheid van een beëindiging van het verblijfsrecht overwoog, verzoeker opnieuw uit te nodigen actuele gegevens en stukken inzake de elementen vervat in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voor te leggen die volgens hem het nemen van de beslissing kunnen verhinderen. Nergens blijkt evenwel uit dat verweerder verzoeker in kennis stelde van het gegeven dat alsnog werd overwogen zijn verblijf te beëindigen en hem de kans werd gegeven om zijn actuele situatie toe te lichten en actuele gegevens naar voor te brengen inzake de elementen die moeten worden beoordeeld bij een mogelijke beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De Raad wenst opnieuw te benadrukken dat, op basis van de gegevens die bij hem voorliggen, het tijdsverloop van 2,5 jaar louter is te wijten aan het stilzitten van het bestuur. Het bestuur is dan ook slecht geplaatst om te stellen dat verzoeker elke mogelijke wijziging in zijn situatie maar had moeten doorgeven als hij wenste dat deze in rekening zou zijn gebracht bij het onderzoek naar de beëindiging van zijn verblijf, als blijkt dat het zelf gedurende al die tijd geen enkel onderzoek ter zake voerde. In geen geval kan in de voorliggende situatie worden aanvaard dat verzoeker uit eigen beweging nog steeds alle mogelijke wijzigingen in zijn situatie diende door te geven aan het bestuur. Integendeel, van een zorgvuldig handelende overheid mocht in de voorliggende situatie worden verwacht dat zij verzoeker de mogelijkheid bood om zijn situatie te actualiseren, vooraleer de bestreden beslissing te nemen.(...)8Besluitend stelt de Raad vast dat het onzorgvuldig was om 2,5 jaar nadat verzoeker werd gehoord en terwijl het bestuur al die tijd blijkt te hebben stilgezeten, alsnog te beslissen tot beëindiging van het verblijfsrecht, zonder verzoeker minstens de mogelijkheid te hebben geboden zijn actuele situatie te verduidelijken, zodat met dit alles op voldoende wijze rekening kon worden gehouden.

"Er wordt aldus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk bevestigd dat men ervan mag uitgaan dat het onderzoek naar een mogelijke beëindiging van diens verblijfsrecht niet langer hangende is indien er inmiddels sprake is van een tijdsverloop van reeds 2,5 jaar zoals in casu. In een ander manifest analoog dossier (nl. intrekking F-kaart op grond van art. 42ter Vw nadat er eerst 2,5 jaar eerder een socio-economisch onderzoek werd gestart op grond van art. 42quater Vw) oordeelde de Raad per arrest nr. 231.450 (stuk 10):

"Uit het gedrag van de verwerende partij, en meer bepaald het instellen van een socio-economisch onderzoek op 23 februari 2017, op het moment dat zij al op de hoogte was van het arrest van het Hof van Beroep van 8 december 2016, en het lange wachten van ongeveer twee en een half jaar vooraleer de bestreden beslissing te nemen, die dan nog grotendeels gegrond is op het voornoemde arrest van het Hof van Beroep van Gent (...) blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met het vertrouwensbeginsel. "Eén en ander is zowat letterlijk identiek in casu, waarbij "arrest Hof van Beroep Gent" in casu kan worden vervangen door "door parket gevoerde onderzoek inzake huwelijk met de heer P. (...)

".De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde bovendien in haar arrest nr. 256.555 van 16 juni 2021 (stuk 11): "Het gegeven dat de verblijfskaart per vergissing werd afgegeven, weegt immers niet op tegen de legitieme verwachting dat verzoekster een recht op verblijf in België had en ten gevolge waarvan de verzoekster haar gezinsleven en privéleven gedurende ruim zes maanden heeft uitgebouwd in België. Er werd in hoofde van verzoekster, gelet op het bepaalde in artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit, de verwachting gecreëerd dat zij een recht op verblijf had als familielid van een Belg. Ten gevolge van de afgifte van de F-kaart heeft de verzoekster, erop vertrouwend dat zij over een verblijfsrecht beschikte, studies aangevat, zich ingeschreven bij een ziekenfonds, zich voorbereid op een opleiding voor een knelpuntberoep, en een gezinsleven ontwikkeld met haar moeder, vader, broer en zus, die allen verblijfsrecht hebben of Belg zijn. De overweging dat de afgifte van de F-kaart een fout was en dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend, houdt geen rekening met het gezins en privéleven dat verzoekster heeft ontwikkeld in de periode dat zij op dit punt legitieme verwachtingen kon koesteren. De verwerende partij heeft dan ook niet nagegaan of het feit dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en de F-kaart per vergissing werd afgegeven, voldoende opweegt tegen de banden die verzoekster ontwikkelde in de periode dat zij over een verblijfskaart beschikte. Er werd dan ook niet op afdoende wijze vastgesteld dat er in casu gewichtige redenen zijn om het aan verzoekster gegeven voordeel terug te vorderen.(...) Verder merkt de Raad ook nog op dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in huidig artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag (zie: GwH 128/2010 van 4 november 2010, B7.1. en tot B.8.3.) en hierover rechtszekerheid te bieden. Indien vervolgens, na de afgifte van een F-kaart omwille van het verstrijken van de termijn, die kaart onbepaald zou mogen worden ingetrokken, heeft dit als effect dat de rechtsonzekerheid nog vele malen groter is. In zijn arrest nr. 245.829 van 21 oktober 2019 wees de Raad van State er overigens op dat de declaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat, wanneer het verblijfsrecht moet worden geacht nooit te hebben bestaan, ook de erkenning of de vaststelling van dat

verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan, zonder te zijn ingetrokken.” (stuk 11)9Bovendien oordeelde het Brusselse Hof van Beroep reeds per arrest van 16 juni 2014 dat de verplichting van de DVZ om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn een algemeen rechtsbeginsel is, terwijl het een schending van de redelijke termijn is indien de DVZ na een jaar nog steeds niet heeft geoordeeld omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf (in toepassing van art. 9bis Vw – stuk 12).

Zulks is naar analogie volkomen te transponeren naar onderhavig dossier, waarbij het kennelijk onredelijk is om ruim 2,5 jaar te wachten in een helder en duidelijk dossier ...Uit voorgaande moet dan ook geconcludeerd worden dat het verloop van meer dan 2,5 jaar niet is ingegeven door de complexiteit van het dossier, maar louter door langdurig stilzitten van het bestuur. Van een zorgvuldig bestuur mag verwacht worden dat zij minstens verklaart waarom verzoekster 2,5 jaar niets vernam van verweerder. Indien de beslissing immers naderhand een grondig en uitgebreid onderzoek voorlegt waarbij op basis van objectieve bewijzen aangetoond wordt dat verzoekster frauduleus handelde, kan een bepaalde behandelingstermijn verwacht worden. In casu baseert de DVZ zich echter in zijn bestreden beslissing enkel op blote, kwaadwillige beweringen van de heer P. (...), van een grondig onderzoek is hoegenaamd geen sprake, waardoor een behandelingstermijn van meer dan 2,5 jaar (op heden bijna 4 jaar) niet gerechtvaardigd kan worden. Bovendien is een behandelingstermijn van 4 jaar in het kader van een verzoek om internationale bescherming een grond voor humanitaire regularisatie. Dit stilzitten van het bestuur gedurende ruim 2,5 jaar is kennelijk onredelijk en vormt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, de redelijke termijn en de materiële motiveringsplicht. Een verbreking analoog aan de bovenvermelde arresten dringt zich dan ook op wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met het vertrouwensbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn. Het eerste middel is bijgevolg ontvankelijk en gegrond.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet, waarvan de bestreden beslissing toepassing maakt, luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de Senegalese huwelijksakte op grond waarvan verzoekende partij verblijfsrecht kreeg niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van verzoekende partij met het oog op het verwerven van verblijfsrecht. De verwerende partij wijst er daarbij op dat het parket van Brugge op 15 oktober 2018 negatief heeft geadviseerd inzake de erkenning van de huwelijksakte waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge op 26 november 2018 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Zo wordt gesteld:

“Het parket verwijst in zijn advies naar het navolgend P.V. 017789/18 van 12.10.2018. Daarin verklaart de heer P. (...) af te willen zien van de overschrijving van zijn huwelijk in de registers. Mijnheer P. (...) gaf aan in het verleden reeds meerdere malen problemen te hebben gehad in zijn relatie met betrokkene. Mijnheer P. (...) verklaarde eveneens dat hij zich had verstaan met betrokkene om hun relatie er beter te doen uitzien voor de verhoren in het kader van het onderzoek naar de motieven van het huwelijk, maar dat deze verklaringen echter leugens en onvolkomenheden bevatten. Mijnheer P. (...) heeft eveneens een klacht ingediend bij de Voorzitter van de Tribunal de Grandes Instances van Mbour waarin hij de echtscheiding aanvroeg.

Er dient verder op gewezen te worden dat het parket tot zijn conclusie komt na een uitgebreid onderzoek, waar beide betrokkenen werden ondervraagd en waarbij de heer P. (..) getuigenverklaringen aanbracht die zijn beweringen staafden.”

en wordt er verder gemotiveerd:

“Los van de analyse van het parket, moet de aandacht gevestigd worden op het volgende: Er geschiedde op 07.09.2018 een plaatsbezoek ter woning van de betrokkenen naar aanleiding van een eerdere klacht van de P. (..). In het verslag daarvan blijkt dat betrokkenen beiden de woning betrekken en dat ze verklaarden dat ze de relatie na een aantal goede gesprekken weer op de rails hadden gekregen. Op 27.09.2018 worden beide personen verhoord. Ook uit die verhoren blijkt dat de betrokkenen beweren dat de relatie inmiddels weer op het goede spoor is. Bovendien valt uit die verhoren op dat de antwoorden op de verschillende vragen bijna verbatim overeenstemmen. Kort na het verhoor bleek de relatie, waarvan betrokkenen beweerden dat ze weer op de rails zat, weer stuk te zijn gelopen. Mijnheer P. (..) meldde zich op 12.10.2018 bij de politie en stelde dat er zich moeilijkheden hadden voorgedaan. Mevrouw zou van hem wensen te scheiden omdat hij niet meer van haar zou houden en omdat hij haar geen kinderen kon geven. Dat laatste is zeer merkwaardig, gezien beide betrokkenen tijdens de voormelde verhoren aangaven geen kinderen te willen, omdat dat voor mijnheer niet meer kon. Mijnheer stelt daarover expliciet dat hun verklaringen over de kinderwens gelogen waren. Van een koppel dat een duurzame levensgemeenschap beoogt, mag worden verwacht dat ze hetzelfde standpunt hebben met betrekking tot zoiets belangrijks als kinderen. Mijnheer P. (..) tilt bijzonder zwaar aan het feit dat mevrouw nu wél kinderen zou willen en dat ze het hem kwalijk neemt dat zulks door zijn schuld niet kan. Hij stelt ook dat hij zich met zijn vermeende echtgenote had verstaan om hun relatie er beter te doen uitzien. Hij stelt dat ze logen over het seksuele aspect van hun relatie en dat ze vaak apart slapen. Voor zover mevrouw zou aanvoeren dat de uiteindelijke weigering van de registratie van haar huwelijk er louter kwam op de verklaringen van de heer P. (..), moet worden opgemerkt dat zij sedert de weigering geen stappen heeft ondernomen om het huwelijk alsnog te laten registreren. Daarnaast heeft mevrouw op 08.12.2021 de kans gekregen om pertinente stukken over te maken die onder meer betrekking hadden op de aard en de hechtheid van de gezinsband, doch ook hier heeft zij geen enkel stuk overgemaakt dewelke de bovenstaande bevindingen zouden kunnen weerleggen. Betrokkene maakt ook geen enkel stuk over dewelke de verklaringen van de heer P. (..) met betrekking tot de opgesmukte verhoren zouden kunnen weerleggen. Zij stelt tegenover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarover niet gehoord te zijn geweest door de administratie in het kader van onze eerdere beslissing van 02.07.2021, doch nu ze de kans daartoe heeft gekregen, voert ze geen enkel element aan die de beweringen van de heer P. (..) zouden weerleggen. Integendeel, in een brief van het koppel D.– D. G. (..) staat dat er al vanaf enkele maanden na de aankomst in België relationele problemen zouden zijn geweest. Er was onenigheid over het volgen van taalcursussen, over een reis naar Thailand. Mijnheer P. (..) zou mevrouw blijkens de brief letterlijk hebben buiten gepest. Deze brief verleent bijkomende geloofwaardigheid aan de beweringen van de heer P. (..) waarin hij stelt dat verklaringen omtrent zijn relatie met betrokkene die tegenover de politie werden afgelegd door hem en betrokkene werden verbloemd. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de betrokkenen weldegelijk hebben gepoogd de Belgische overheden om de tuin te leiden met betrekking tot de aard van hun relatie in het kader van het onderzoek naar de motieven van het huwelijk.

Daarnaast moet ook gewezen worden op het zeer groot leeftijdsverschil. Betrokkene en haar vermeende echtgenoot schelen 25 jaar. Bovendien is er het zéér snelle relatieverloop. Ze stellen daarover zelf dat hun relatie in juni 2014 begint, betrokkenen beweren dan eind 2014 te zijn gaan samenwonen, buiten medeweten van de familie van mevrouw om, in augustus / september 2015 (2-3 maand voor het huwelijk) vroeg mijnheer mevrouw haar hand. Ze huwden op 13.11.2015. Mevrouw kwam in België aan op 29.05.2018. Zij vroeg haar F-kaart aan op 28.06.2018. Kort daarna meldde de heer P. (..) reeds dat er zich problemen hadden voorgedaan en dat hij vermoedde dat mevrouw naar Frankrijk zou vertrekken van zodra ze haar verblijfskaart zou hebben. In het voormelde verhoor van 27.09.2018 kwam hij op die verklaringen terug, doch een tweetal weken daarachter (12.10.2018) vroeg de heer P. (..) om het huwelijk zeker niet te registreren. Betrokkene had nog maar net haar verblijfstitel aangevraagd en er staken ernstige relationele problemen de kop op.

Gelet op het voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Er blijkt dat minstens één der betrokken partijen bij het huwelijk niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek alsook uit de bovenstaande analyse dat het huwelijk wel onder valse voorwendsels werd aangegaan nu het huwelijk er enkel op gericht is betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten. Daarnaast blijkt ook dat betrokkene en de referentiepersoon zich hebben verstaan om hun relatie er rooskleuriger te doen uitzien dan ze in werkelijkheid was om zodoende het resultaat van een onderzoek naar de motieven van het huwelijk te kunnen beïnvloeden. Overwegende wat voorafgaat kan het verblijf van betrokkene overeenkomstig artikel 74/20, §2 van de wet worden ingetrokken.”

3.5. Artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrondslag vormt van de bestreden beslissing, vormt de emanatie van het beginsel *‘fraus omnia corrumpit’*. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de vreemdelingenwet kan worden gelezen: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.(...) Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).”* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10).

Het initieel erkennen van een verblijfsrecht door de afgifte van de F-kaart doet – in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt - geen afbreuk aan de mogelijkheid van verwerende partij om vast te stellen dat er sprake is van fraude en zich hierbij te beroepen op artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij met haar betoog voorts lijkt te menen dat het onredelijk is om zo lang te wachten met het treffen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat het onderzoek naar mogelijk schijnhuwelijk afgerond werd op 15 oktober 2018 met het advies van het parket en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 26 november 2018 om het huwelijk niet te erkennen. Reeds op 22 november 2018 werd verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken aangeschreven waarbij zij op de hoogte werd gebracht van het feit dat haar verblijfsrecht werd onderzocht. Dit schrijven werd verzoekende partij betekend op 24 januari 2019. Verzoekende partij bracht nog op 23 juni 2020 stukken binnen. Op 2 juli 2021 nam de verwerende partij een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekende partij, haar ter kennis gebracht op 26 juli 2021. Ingevolge het door verzoekende partij ingestelde beroep werd voormelde beslissing evenwel vernietigd door de Raad op 22 november 2022. Tengevolge daarvan heeft de verwerende partij een nieuwe brief gestuurd naar verzoekende partij inzake het onderzoek naar haar verblijfsrecht op 8 december 2021, haar ter kennis gebracht op 14 december 2021. Op 23 december 2021 maakt verzoekende partij stukken over. Op 23 december 2021 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens het parket aangeschreven gelet op de overwegingen in het arrest van de Raad van 22 november 2022. Op 5 april 2022 heeft het parket de beloofde stukken overgemaakt. Op 28 april 2022 trof het bestuur de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt, gelet op de feitelijke gegevens zoals die naar voren komen uit voorgaande, niet aannemelijk dat het bestuur onredelijk lang gewacht heeft met het treffen van de bestreden beslissing. Bovendien voorziet artikel 74/20 van de vreemdelingenwet niet in een termijn waarbinnen de beslissing moet worden getroffen en stelt artikel 74/20, § 4 van de vreemdelingenwet trouwens dat *“De minister of zijn gemachtigde (..) te allen tijde specifieke controles (kan) uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen”*.

In zijn arrest nr. 264 010 van 22 november 2021 waarbij de vorige intrekkingsbeslissing van 2 juli 2021 werd vernietigd, oordeelde de Raad als volgt:

“In casu kan de Raad de verzoekende partij geheel volgen dat het besluit van de verwerende partij dat zij op grond van frauduleuze intenties haar verblijfsrecht heeft bekomen volledig geënt is op eenzijdige verklaringen van haar echtgenoot. Uit niets blijkt immers dat – nadat haar echtgenoot op 12 oktober 2018 verhoord werd – verzoekende partij door de politiediensten/parket de kans werd gegeven haar standpunt kenbaar te maken. Evenmin – naar aanleiding van de intrekking van haar verblijfsrecht op grond van

artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet – werd de verzoekende partij door de verwerende partij in de mogelijkheid geplaatst om argumenten te ontwikkelen tegen de eenzijdige verklaringen van haar echtgenoot.

Artikel 62, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt nochtans: “Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.” (eigen onderlijning)

Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert werd zij op geen enkel moment schriftelijk in kennis gesteld van de mogelijkheid dat haar verblijf op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet zou worden ingetrokken. Zij werd enkel op de hoogte gebracht van het feit dat een onderzoek werd gevoerd naar haar verblijfsrecht in toepassing van artikel 42quater, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Nu uit de elementen waarnaar de verwerende partij verwijst om toepassing te maken van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet enkel blijkt dat rekening werd gehouden met de eenzijdige verklaringen van de echtgenoot die, zoals deze voorliggen, niet zonder meer toelaten te stellen dat verzoekende partij frauduleuze intenties had, maar eerder lijken te wijzen op een slechte verstandhouding tussen de echtelieden, kwam het des te meer aan de verwerende partij toe de verzoekende partij in de gelegenheid te stellen haar standpunt kenbaar te maken dienaangaande.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet ligt voor.”

3.6. Naar aanleiding van voormeld vernietigingsarrest heeft het bestuur – zoals de verzoekende partij trouwens zelf erkent in haar verzoekschrift op pagina 3 – verzoekende partij op 14 december 2021 in kennis gesteld van volgend schrijven (zie ook stuk 5 gevoegd aan het verzoekschrift):

“(..)

In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 70/20, §2, tweede alinea van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst.”, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 15 dagen na de betekening van dit schrijven.”

3.7. De Raad stelt vast dat – gelet op hetgeen gesteld in voormeld arrest nr. 264 010 – verzoekende partij ervan op de hoogte was dat haar standpunt inzake het frauduleus karakter van haar huwelijk belangrijk was en dat verder blijkt dat de verwerende partij haar thans ook de kans gegeven heeft via het schrijven van 14 december 2021 om dit standpunt kenbaar te maken. Er blijkt voorts niet dat de verwerende partij enig relevant gegeven inzake de door verzoekende partij voorgelegde stukken heeft veronachtzaamd, minstens toont de verzoekende partij dat met haar betoog niet aan.

Verder stelt de Raad ook vast dat – in navolging van het gestelde in het arrest nr. 264 010 – de verwerende partij op 23 december 2021 contact heeft opgenomen met het parket met de vraag of “het mogelijk (is) bijkomende informatie te verstrekken over het onderzoek van toen, eventueel de PV’s van de politie op te sturen of desgevallend een nieuw onderzoek te voeren (..)?” waarop het parket op 1 april 2022 als volgt reageerde: “Wat betreft het huwelijk tussen D., M. (..) en P.P. (..) werd een uitgebreid onderzoek gevoerd, beiden zijn hierbij verhoord en er werden getuigenverklaringen bijgebracht door de heer P. (..). De PV’s zullen u eerstdaags worden bezorgd.” Op 5 april 2022 zendt het parket alle desbetreffende documenten over. Uit de overgemaakte documenten blijkt dat verzoekende partij op 27 september 2018 wel degelijk verhoord werd door de politie inzake haar huwelijk en dat dit verhoor ook gevoegd werd.

De Raad kan de motivering in de bestreden beslissing dan ook volgen dat het parket “tot zijn conclusie is gekomen na een uitgebreid onderzoek, waar beiden betrokkenen werden ondervraagd (..)” (eigen onderlijning)

Verder blijkt uit de overgemaakte documenten dat verzoekende partij zich zelf op 31 december 2018 aangeboden heeft bij de politie naar aanleiding waarvan zij verdere verklaringen heeft afgelegd en een zelfgeschreven brief heeft neergelegd. Ook op 22 januari 2019 heeft zij zich bij de politie aangemeld

omtrent haar huwelijk en heeft zij daarbij een door haar opgesteld schrijven en een doktersattest neergelegd. Ook op 23 maart 2019 meldt verzoekende partij zich bij de politie waarbij zij een door haar opgesteld schrijven inzake de relatie tussen haarzelf en haar echtgenoot neerlegt.

De door het parket overgemaakte documenten bevatten verder getuigenverklaringen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt aldus dat verzoekende partij zowel voor het advies van het parket en de daaropvolgende beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand als na dit advies en beslissing haar standpunt heeft kunnen kenbaar maken. Zij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat de bestreden beslissing voornamelijk genomen werd op basis van de eenzijdige verklaringen van de heer P. Verzoekende partij gaat er met haar betoog daarenboven ook geheel aan voorbij dat de verwerende partij niet enkel verwijst naar het advies van het parket, maar verder ingaat op het gevoerde onderzoek en motiveert dat de politie op 7 september 2018 een plaatsbezoek in de gemeenschappelijke woonst verrichtte naar aanleiding van een eerdere klacht van de heer P. maar dat beiden toen verklaarden dat ze de relatie na enkele goede gesprekken weer op de rails hadden gekregen, dat uit de navolgende verhoren van 27 september 2018 weliswaar blijkt dat beiden beweerden dat de relatie weer goed zat maar dat de antwoorden op de verschillende vragen bijna verbatim overeenstemden en dat kort na deze verhoren de heer P. zich op 12 oktober 2018 opnieuw meldde bij de politie omdat er weer moeilijkheden waren; verzoekende partij zou willen scheiden omdat hij niet meer van haar zou houden en hij haar geen kinderen kon geven, dit terwijl beiden tijdens de verhoren van 27 september 2018 duidelijk hadden aangegeven geen kinderen te willen, omdat dat voor de heer P. niet meer mogelijk was. In het licht daarvan onderbouwt de verwerende partij de bestreden beslissing dan ook niet onterecht met de vaststelling dat: *“Van een koppel dat een duurzame levensgemeenschap beoogt, mag worden verwacht dat ze hetzelfde standpunt hebben met betrekking tot zoiets belangrijks als kinderen.”* Daarenboven, zoals de verwerende partij ook terecht motiveert in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij na de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te erkennen *“geen stappen heeft ondernomen om het huwelijk alsnog te registreren”*. Het gegeven dat verzoekende partij nagelaten heeft beroep in te stellen bij de familierechtbank tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand is naar oordeel van de Raad een pertinent gegeven om de bestreden beslissing te onderbouwen. Verder, en zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat, hoewel verzoekende partij op 8 december 2021 werd uitgenodigd om alle pertinente stukken met betrekking tot de aard en hechtheid van haar gezinsband aan te tonen, zij niet betwist dat zij nagelaten heeft enig stuk voor te leggen die de bevindingen inzake haar huwelijk kan weerleggen. Van verzoekende partij, die ervan op de hoogte is dat er een onderzoek wordt gevoerd naar eventuele frauduleuze intenties, mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij meer moeite doet om haar standpunt ter zake uitvoerig kenbaar te maken.

Gelet op voormelde vaststellingen, tezamen met het feit dat – zoals de verwerende partij ook aangeeft in de bestreden beslissing – er sprake is van een zeer groot leeftijdsverschil en het feit dat na de aankomst van verzoekende partij in België op 29 mei 2018 en de aanvraag van de F-kaart op 28 juni 2018 er zich al zeer spoedig problemen voordeden in het huwelijk – acht de Raad de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd waar, gelet op de feitelijke vaststellingen zoals deze tot uiting komen in de gegeven motivering, de verwerende partij oordeelt dat er in casu sprake is van fraude in de zin van artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.8. Uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij haar besluit heeft gebaseerd op het gevoerde onderzoek inzake schijnhuwelijk waarvan thans blijkt dat verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen haar standpunt kenbaar te maken. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat – gelet op de feitelijke vaststellingen die haar zaak kenmerken, meer bepaald de vaststellingen inzake haar huwelijk naar aanleiding van het gevoerde onderzoek, de vaststelling dat verzoekende partij nagelaten heeft de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan te vechten, en het gegeven dat zij – ondanks uitnodiging daartoe – geen pertinente stukken naar voren heeft gebracht om de bevindingen inzake haar huwelijk te weerleggen – de verwerende partij niet afdoende of met miskenning van bepaalde pertinente feitelijke gegevens heeft gemotiveerd dat verzoekende partij frauduleuze intenties had bij het bekomen van haar verblijfsrecht.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij evenmin overtuigen waar zij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de overwegingen van het arrest van de Raad nr. 264 010 van 22 november 2021 en er een schending van het gezag van gewijsde zou voorliggen.

3.9. Voor zover verzoekende partij nog aanvoert dat het gegeven dat zij ondertussen een relatie heeft met een andere man waarmee zij ook een kind heeft niet maakt dat zij frauduleuze intenties had bij het

aangaan van het huwelijk met de heer P. dient gesteld dat dergelijk motief ook niet is opgenomen in de bestreden beslissing om te besluiten tot de frauduleuze intenties van de verzoekende partij.

3.10. Waar verzoekende partij voorts betoogt dat zij haar huwelijk nooit onder frauduleuze voorwendselen is aangegaan en dat de ganse discussies een woord-tegen-woord discussie is tussen haarzelf en de heer P., en dat de wispelturigheid van diens verklaringen aantoonst dat het ging om emotionele chantage wijst de Raad er verder op dat hij geen rechtsmacht heeft om van dit alles kennis te nemen. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Artikel 27 van het WIPR kent geschillen met betrekking tot de niet-erkenning van de buitenlandse akte – die in casu steunt op verzoeksters frauduleuze intenties bij het aangaan van een huwelijk – expliciet toe aan de rechtbank van eerste aanleg. De controle op de geldigheid van de buitenlandse akte behoort met andere woorden toe aan de rechtbank van eerste aanleg (familierechtbank). De controle op de wettigheid van de beslissing tot intrekking van het verblijf komt wel aan de Raad toe. Hij kan met name de motieven controleren die tot de intrekking van het verblijf hebben geleid. In het bijzonder kan hij nagaan of de beslissing tot niet-erkenning van de huwelijksakte afdoende is gemotiveerd, een feitelijke grondslag heeft en of er geen sprake is van een foutieve toepassing van bepalingen van het WIPR. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger daaromtrent.

3.11. Waar verzoekende partij betoogt dat zij sinds 2020 een duurzame relatie heeft met een andere man en zij ondertussen bevallen is van een kind, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij met haar individuele elementen rekening heeft gehouden en gemotiveerd heeft: *“Betrokkene zou thans een nieuwe relatie hebben met de heer B.S. O.-F. (..) (xxx). Zij woont sedert 14.12.2021 bij die man in. Ter staving van die relatie was slechts één brief voorgelegd van het koppel D. – D. G. (..) waarin de relatie wordt vermeld. Doch die enige brief volstaat niet om het affectief en duurzaam karakter van die relatie aan te tonen. Betrokkene maakt geen andere stukken over dewelke het bestaan van deze relatie zouden kunnen staven. Er mag redelijkerwijze van betrokkene verwacht worden dat ze meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen met betrekking tot die relatie, zeker nu uit de voormelde brief blijkt dat betrokkene en mijnheer B. (..) mekaar al minstens sedert augustus 2020 kennen en mevrouw beweert dat haar zoontje ook de zoon van haar beweerde partner zou zijn. Het feit dat betrokkene sedert 14.12.2021 bij mijnheer B. (..) gedomicilieerd staat, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het louter feit dat twee personen onder hetzelfde dak wonen impliceert nog niet dat die personen met mekaar een affectieve relatie hebben. Daarnaast dient nogmaals opgemerkt te worden dat er nog geen afstamming vaststaat tussen betrokkenes zoontje en de heer B. (..) en dat deze laatste daar nog geen stappen toe heeft ondernomen. Betrokkenes huidige gezinssituatie verzet zich dus niet tegen deze beslissing.”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij slechts één brief heeft voorgelegd inzake haar relatie. De Raad kan de verwerende partij evenwel volgen dat – aangezien de relatie al sinds augustus 2020 zou bestaan – er van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij meer overtuigende stukken kan neerleggen over de relatie met de heer B. Immers, de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij met miskenning van bepaalde pertinente feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat het loutere feit dat er gewag wordt gemaakt van een relatie alsook een samenwoning, niet maakt dat een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM bewezen is.

Verder betwist de verzoekende partij ook niet dat op het moment van het treffen van de bestreden beslissing er nog geen sprake was van een vastgestelde afstammingsband tussen haar kind en de heer B. Zij doet met haar betoog dan ook geen afbreuk aan de motivering dat *“er nog geen afstamming vaststaat tussen betrokkenes zoontje en de heer B. (..) en dat deze laatste daar nog geen stappen toe heeft ondernomen. Betrokkenes huidige gezinssituatie verzet zich dus niet tegen deze beslissing.”* Thans blijkt wel dat het kind na het treffen van de bestreden beslissing de Belgische nationaliteit heeft verworven in functie van de heer B. maar de Raad wijst erop dat dit een gegeven is dat zich heeft voorgedaan na het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende partij daarmee dan ook geen rekening kon houden. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift of nadien worden voorgelegd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er daarbij

nog op dat verzoekende partij in functie van haar Belgisch kind ook een verblijfsaanvraag kan indienen, hetgeen zij blijkens de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken ook heeft gedaan. Indien dit haar geweigerd zou worden, staat het haar vrij daartegen een beroep in te dienen en haar grieven met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wat betreft haar relatie met haar kind dan op te werpen.

3.12. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan uit de gegevens die haar zaak kenmerken niet blijken dat de verwerende partij bij haar de rechtmatige verwachting zou gewekt hebben dat er geen verder onderzoek meer zou gebeuren naar haar verblijfsrecht. Zo blijkt immers uit het schrijven van 22 november 2018, ter kennis gebracht op 24 januari 2019, dat het bestuur er expliciet op wijst dat er een onderzoek wordt gevoerd naar haar verblijfsrecht en dat verzoekende partij het bestuur op de hoogte moet stellen van alle wijzigingen in haar situatie en dit tot ontvangst van het resultaat van het onderzoek of tot aan de ontvangst van de F+-kaart. Uit dit schrijven komt aldus onomstotelijk naar voren dat het verblijfsrecht in onderzoek was en dit bleef tot aan het resultaat van het onderzoek of de afgifte van de F+-kaart. Dat verzoekende partij dit ook zo begrepen heeft blijkt uit het feit dat zij op 23 juni 2020 nog bijkomende stukken binnenbracht. Ook op 30 november 2020 werd verzoekende partij – nadat zij navraag had gedaan bij het CAW Noord-West-Vlaanderen – nog op de hoogte gesteld van het feit dat er nog geen beslissing werd genomen inzake het verblijfsrecht. Daaruit kan geenszins afgeleid worden dat het bestuur gesteld zou hebben dat er geen verder onderzoek meer zou zijn. Na de vernietiging van de beslissing van 2 juli 2021 kan evenmin blijken dat het bestuur het verblijfsrecht niet verder zou onderzoeken. Integendeel, het bestuur heeft de verzoekende partij reeds op 8 december 2021 aangeschreven in kader van artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont geen schending van het vertrouwensbeginsel aan. Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt te onderbouwen kan geen afbreuk doen aan voorgaande. Naast het feit dat er geen precedentswaarde kleeft aan voormelde rechtspraak maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak vergelijkbaar zijn met de feitelijkheden die haar zaak kenmerken, dit temeer verzoekende partij in casu wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om haar actuele situatie toe te lichten.

3.13. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

3.14. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.15. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: intrekking verblijfsrecht kind van verzoekster

- Schending van artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet;

- Schending van artikel 8 EVRM;

- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel alsook de redelijke termijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin

vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een standvastigheid bij het bestuur. Het vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtszekerheid en incorporeert het feit dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur, op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen (zie OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M., *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 315 e.v.)* * *

De DVZ trekt door middel van de bestreden beslissing ook het verblijfsrecht in van het kind D. J. L. J. (..) in. Hoewel de DVZ op de hoogte is van het feit dat verzoekster stelt dat dit kind geboren werd uit haar relatie met de heer B. (..) (dewelke Belg is), trekt de DVZ het verblijfsrecht van het kind in. Het kind J. (..) heeft echter de facto (doch nog niet de iure) de Belgische nationaliteit. Hij is immers geboren uit een Belgische vader, op het Belgisch grondgebied (artikel 8, §1, 1° WBN). De DVZ stelt in haar weigeringsbeslissing: "Echter mijnheer B. (..) heeft tot op heden geen stappen ondernomen om zijn vaderschap over het kind te claimen." (stuk 1)

Dit is echter manifest incorrect. Het kind J. (..) is nog geen 5 maanden oud. Van bij de geboorte hebben verzoekster en haar partner, de heer B. (..), alles in het werk trachten te stellen om de heer B. (..) als vader op de geboorteakte van het kind te laten opnemen. Dit bleek echter moeilijker dan gedacht doordat de burgerlijke status van verzoekster 'onbepaald' is.

Vrijwel meteen werden door verzoekster en de heer B. (..) echter stappen ondernomen tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van de heer B. (..). Op 29 april 2022 werd finaal een vonnis uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg WEST-VLAANDEREN, afdeling BRUGGE waarin geoordeeld wordt dat de heer B. S. O.-F. (..) de vader is van het kind J. L. J. D. (..).

Aangezien een procedure voor de rechtbank, met daaraan voorafgaand verschillende pogingen om de erkenning te verkrijgen via de ambtenaar van de burgerlijke stand, makkelijk enkele maanden duurt werd gedurende de eerste levensmaanden van het kind dus wel degelijk alles in het werk gesteld door de heer B. (..) en verzoekster om de vaderlijke afstamming te doen vaststellen.

Van zodra dit vonnis in kracht van gewijsde treedt, hetwelk slechts een kwestie van tijd is, zal het kind J. L. D. (..) de Belgische nationaliteit dragen (met terugwerkende kracht tot op het moment van zijn geboorte, aangezien de heer B. (..) toen ook al de Belgische nationaliteit droeg).

Grote voorzichtigheid dient door de DVZ evident aan de dag gebracht te worden indien het risico bestaat om eigen onderdanen uit te wijzen. Het feit dat de DVZ het verblijfsrecht intrekt van een (de facto) Belgisch kind is disproportioneel. Minstens kan worden aangenomen dat de DVZ de plicht heeft om grondig te onderzoeken of het kind al dan niet de Belgische nationaliteit draagt/kan dragen. Het tweede middel is bijgevolg ontvankelijk en gegrond."

3.16. Zoals vastgesteld onder punt 2.1. e.v. heeft het kind waarvan sprake ondertussen de Belgische nationaliteit verworven en heeft het dientengevolge uiteraard verblijfsrecht op het Belgische grondgebied. Het in het middel ontwikkelde betoog is dan ook niet meer dienstig wegens gebrek aan actueel belang.

3.17. Het tweede middel is, gelet op voorgaande, onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER